

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 4Svk/16/2021
Identifikačné číslo spisu: 2020200089
Dátum vydania rozhodnutia: 26. apríla 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Potásch
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:2020200089.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD. a členiek senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. a JUDr. Zuzany Mališovej, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Združenie domových samospráv, o. z., so sídlom Rovniankova 1667/14, 851 02 Bratislava, P. O. BOX 218, 850 00 Bratislava, IČO: 31 820 174, právne zastúpený: Tkáč & Partners, s.r.o., so sídlom Hrnčiarska 29, 040 01 Košice, IČO: 52 701 450, proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Vajanského 2, 917 02 Trnava, za účasti ďalšieho účastníka konania: Ladislav Álló - ÁTRIUM, s miestom podnikania Horná Potôň 345, 930 36 Horná Potôň, IČO: 30 080 118, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: OU-TT-OOP3-2020/012716-003 zo dňa 07.02.2020, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/30/2020-125 zo dňa 6. mája 2021, takto

r o z h o d o l :

- I. Návrh sťažovateľa na prerušenie kasačného konania sa z a m i e t a .
- II. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .
- III. Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

I. Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Trnave (ďalej aj ako „správny súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom č. k. 14S/30/2020-125 zo dňa 6. mája 2021 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj ako „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OOP3-2020/012716-003 zo dňa 07.02.2020 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného úradu Dunajská Streda, odboru starostlivosti o životné prostredie (ďalej aj ako „prvostupňový orgán“) č.: OU-DS-OSZP-2019/016750-18 zo dňa 23.09.2019. Prvostupňový orgán vo veci rozhodol podľa § 29 ods. 2 zákona č. 24/2006 Z. z. a podľa § 46 a § 47

zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon o správnom konaní“ alebo „Správny poriadok“) na základe zámeru týkajúceho sa navrhovanej činnosti „IBV Horná Potôň Átrium“, ktorý predložil ďalší účastník konania ako navrhovateľ a po vykonaní zisťovacieho konania podľa § 29 zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvom na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon č. 24/2006 Z.z.“ alebo „zákon EIA“) rozhodol, že navrhovaná činnosť uvedená v predložennom zámere „IBV Horná Potôň Átrium“ sa nebude posudzovať podľa zákona EIA. Ďalej rozhodol, že pri spracovaní ďalšieho stupňa dokumentácie stavby a v ďalšom procese jej konania po povolení činnosti podľa osobitných predpisov je nevyhnutné zo strany navrhovateľa rešpektovať určené podmienky.

2. Krajský súd poukázal na to, že žalobca sa ako zainteresovaná verejnosť domáhal preskúmania postupu správneho orgánu pri rozhodovaní o tom, či navrhovaná činnosť „IBV Horná Potôň - Átrium“ je v súlade s environmentálnymi požiadavkami pre danú lokalitu a či boli prijaté dostatočne účinné opatrenia na elimináciu vplyvov na životné prostredie v súvislosti s touto činnosťou. Poukázal na to, že zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že ďalší účastník ako navrhovateľ predložil dňa 08.07.2019 v písomnej a elektronickej forme prvostupňovému orgánu zámer navrhovanej činnosti „IBV Horná Potôň - Átrium“, a to na vykonanie zisťovacieho konania podľa zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Tento zámer bol aj súčasťou pripojeného spisu. Uviedol, že zo zákona jednoznačne vyplýva, že tento zámer musí byť zverejnený a rozoslaný dotknutým orgánom štátnej správy a obciam, ktorých sa zámer týka a zámer musí byť zverejnený tak, aby mala verejnosť možnosť si ho preštudovať a na tomto základe zaslať pripomienky. Poukázal na to, že zo spisu ďalej vyplýva, že prvostupňový orgán vyhodnotil tento zámer ako kompletný, ktorý obsahuje všetky náležitosti podľa § 22 ods. 3 a ods. 4 zákona EIA a listom zo dňa 9. júla 2019 začal správne konanie - zisťovacie konanie za účelom posudzovania vplyvov tejto navrhovanej činnosti na životné prostredie.

3. V rámci zisťovacieho konania prvostupňový orgán zverejnil tento zámer na webovej stránke a vyzval príslušné dotknuté orgány, aby svoje stanoviská doručili príslušnému prvostupňovému orgánu. Poukázal ďalej na to, že investičným zámerom navrhovateľa je komplexná príprava územia pre obytnú zónu spolu s výstavbou komunikácií inžinierskych sietí. Účelovou funkciou navrhovanej činnosti je vytvoriť optimálne podmienky pre trvalé bývanie a v rámci navrhovanej činnosti boli riešené pozemky pre rodinné domy, dopravné komunikácie a spevnené plochy a technické vybavenie územia s prípojkami k jednotlivým domom. Predpokladaný zámer navrhovanej činnosti podával základnú charakteristiku navrhovanej činnosti, základné údaje o súčasnom stave životného prostredia a základné údaje o predpokladaných vplyvoch na životné prostredie.

4. Krajský súd poukázal na kladné stanoviská dotknutých orgánov (Štátna správa na úseku odpadového hospodárstva, Štátna správa na úseku ochrany vôd, Štátna správa na úseku ochrany prírody a krajiny, Štátna správa na úseku ochrany ovzdušia, Okresný úrad Dunajská Streda, odbor krízového riadenia, Okresný úrad Dunajská Streda, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií, Regionálny úrad verejného zdravotníctva so sídlom v Dunajskej Strede, Okresný úrad Trnava, odbor starostlivosti o životné prostredie, Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, Okresné riaditeľstvo Hasičského a záchranného zboru Dunajská Streda, Okresný úrad Trnava, odbor opravných prostriedkov, referát pôdohospodárstva, Trnavský samosprávny kraj, odbor cestovného ruchu, podpory podnikania a životného prostredia). K tomu ďalej uviedol, že k predmetnému zámeru sa vyjadril aj žalobca ako dotknutá verejnosť podľa § 24 zákona EIA, ktorý mal k predloženému zámeru viacero pripomienok. Tieto pripomienky boli predmetom skúmania zo strany správneho orgánu, ktorý ich vyhodnotil a k jednotlivým pripomienkam žalobcu sa písomne vyjadril vo svojom stanovisku, ktoré je obsahom prvostupňového rozhodnutia. Krajský súd poukázal na to, že prvostupňový orgán uviedol, že na základe komplexných výsledkov zisťovacieho konania, po prihliadnutí na kritériá stanovené zákonom (§ 29 ods. 4 a ods. 5a príloha 10 zákona EIA), na doručené stanoviská a doplnujúce informácie vyhodnotil, že nie je predpoklad priamych alebo nepriamych environmentálnych vplyvov činností takého významu, aby bolo potrebné ich podrobnejšie analyzovať a spracovať správu o hodnotení. Navrhovanou činnosťou sa nepredpokladajú závažné negatívne vplyvy na jednotlivé zložky životného prostredia, za predpokladu dodržania všeobecne záväzných

právných predpisov. Prvostupňový orgán, nemohol vyhovieť návrhom, aby sa rozhodlo o posudzovaní navrhovanej činnosti z dôvodu, že neboli predložené konkrétne negatívne vplyvy, ktoré by sa dali podrobnejšie posúdiť, rozpracovať a vyhodnotiť pri ďalšom posudzovaní vplyvov na životné prostredie navrhovanej činnosti.

5. Krajský súd k návrhom, aby sa rozhodlo o posudzovaní navrhovanej činnosti poznamenal, že z obsahu jednotlivých pripomienok, ktoré žalobca vzniesol v rámci zisťovacieho konania ako zainteresovaná verejnosť, nevyplývajú žiadne konkrétne negatívne vplyvy, ktoré by vznikli v procese navrhovanej činnosti a teda, že žalobca neuviedol žiadne konkrétne dôvody, z ktorých by vyplývalo, že navrhovaná činnosť, ktorú chce uskutočniť ďalší účastník ako navrhovateľ predloženého zámeru, negatívne ovplyvní životné prostredie v danej lokalite.

6. Krajský súd v súvislosti s námietkami žalobcu skonštatoval, že žalobca sa stavia do pozície osoby, ktorá háji záujmy verejnosti na úseku ochrany životného prostredia, keď pri rozličných investičných zámeroch podáva námietky a žaloby, ktoré sú obsahovo totožné, nereagujúce na špecifiká jednotlivých investičných zámerov a špecifiká oblastí, v ktorých sa majú tieto realizovať, pričom poukázal na viacero žalôb (napr. vo veci sp. zn. 14S/16/2020, 14S/81/2020 a pod.), v ktorých žalobca používa viac-menej rovnaké argumenty, že navrhovaná investičná činnosť obsiahnutá v predloženej zámere môže mať významný negatívny vplyv na životné prostredie v lokalite, kde má byť zrealizovaná. K tomu uviedol, že nekonkrétne argumenty, ktoré sú aj obsahom námietok pred správnymi orgánmi, majú za následok to, že táto činnosť môže byť posudzovaná aj na hranici toho, že zo strany žalobcu sa jedná o účelové konanie, ktorého cieľom nie je poukazovať na negatívne vplyvy na životné prostredie, ale že sa jedná čisto o osobný zámer žalobcu, kde chýba akýkoľvek verejný záujem. Krajský súd v tejto súvislosti doplnil, že neupiera právo žalobcu ako právo dotknutej osoby alebo dotknutej verejnosti vplyvať a svojimi námietkami regulovať nepriaznivé vplyvy navrhovanej investičnej činnosti na životné prostredie, avšak námietky ktoré sú vznášané zo strany žalobcu vzbudzujú pochybnosti, že ide o námietky, ktoré sú presadzované vo verejnom záujme.

7. K námietke, že prvostupňový orgán nesprávne aplikoval § 29 ods. 3 a § 13 zákona EIA, keď žalobcovi neboli sprístupnené verejné doklady, o ktoré žiadal a ku ktorým sa chcel vyjadriť predtým ako bolo vydané prvostupňové rozhodnutie, krajský súd uviedol, že táto je nedôvodná a z obsahu spisu takéto porušenie zo strany správnych orgánov nezistil, keďže je zrejmé, že investičný zámer bol zverejnený na webovej stránke prvostupňového orgánu a pred vydaním rozhodnutia prvostupňový správny orgán listom zo dňa 22.08.2019 oznámil všetkým účastníkom konania, že sa môžu oboznámiť s podkladmi rozhodnutia v zmysle § 33 ods. 2 zákona o správnom konaní a majú možnosť pred vydaním rozhodnutia sa k týmto podkladom aj vyjadriť do 5 dní od doručenia upovedomenia, pričom do týchto dokladov môžu nahliadnuť.

8. K námietke, že zo strany prvostupňového orgánu neboli zaslané požadované doklady zo spisu, krajský súd uviedol, že úlohou správneho orgánu nie je v tomto smere poskytovať zo spisu listiny, ktoré požaduje niektorý z účastníkov, keď táto možnosť účastníkovi vyplýva priamo zo zákona, ktorý môže v rámci celého konania nahliadnuť do spisu a tieto listinné dôkazy si môže zo spisu zabezpečiť osobne na svoje náklady.

9. Krajský súd neakceptoval ani námietku, že v konaní nebola zabezpečená vysoká úroveň ochrany životného prostredia tým, že správny orgán nesprávne aplikoval ustanovenie § 29 ods. 3 a ods. 13 zákona EIA tým, že podľa § 20a zákona EIA rozhodnutie vydané v zisťovacom konaní a záverečné stanovisko okrem všeobecných náležitostí obsahuje odôvodnenie rozhodnutia vydaného v zisťovacom konaní podľa § 29 ods. 13 cit. zákona. Poukázal na to, že podľa § 29 ods. 3 zákona EIA, ak sa rozhoduje o tom, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena bude posudzovať podľa tohto zákona, použijú sa primerane pre zisťovacie konanie kritériá, ktoré sú obsiahnuté v prílohe č. 10 citovaného zákona, pričom príslušný orgán prihliada aj na stanoviská dotknutých orgánov podľa § 23 ods. 4. Podľa § 29 ods. 13 zákona EIA, výroková časť rozhodnutia vydaného v zisťovacom konaní, okrem náležitostí ustanovených všeobecným predpisom o správnom konaní, obsahuje určenie, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena má posudzovať podľa tohto zákona. Ak ide o rozhodnutie, v

ktorom sa určilo, že navrhovaná činnosť alebo jej zmena nepodlieha posudzovaniu podľa tohto zákona, výroková časť rozhodnutia obsahuje aj podmienky, ktoré eliminujú alebo zmierňujú vplyv na životné prostredie. Podľa krajského súdu, správne orgány postupovali v zmysle citovaných ustanovení, pretože z výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že navrhovaná činnosť „IBV Horná Potôň - Átrium“, ktorá bola uvedená v predloženej zámere, sa nebude posudzovať podľa zákona EIA a v tejto časti sa ďalej uvádzajú aj podmienky, ktoré je pri spracovaní ďalšieho stupňa dokumentácie a v ďalšom procese konania navrhovateľ povinný rešpektovať.

10. Krajský súd konštatoval, že výrok obsahuje všetky podstatné náležitosti, ktoré sú uvedené v § 29 ods. 3 a § 29 ods. 13 zákona EIA a navyše jednou z podmienok, ktorú určil prvostupňový správny orgán, ktorú žalovaný ako druhostupňový správny orgán akceptoval, je aj podmienka, že dotknutá verejnosť uvedená v § 24 zákona EIA disponuje právami definovanými v súlade s § 24 ods. 2 zákona EIA a že navrhovateľ sa musí zaoberať podmienkami dotknutej verejnosti a požiadavky zohľadniť v dokumentácii stavby pre územné konanie a pri povoľovaní činnosti podľa osobitných predpisov a teda z uvedeného vyplýva, že správny orgán určil, že dotknutá verejnosť, teda aj žalobca má právo zasahovať svojimi pripomienkami do konania tým, že svojimi pripomienkami môže určovať podmienky, ktoré bude navrhovateľ povinný akceptovať pri územnom konaní a pri získavaní ďalších povolení podľa osobitných predpisov a že týmito pripomienkami sa jednotlivé správne orgány budú v dostatočnej miere zaoberať a budú ich vyhodnocovať.

11. Krajský súd poukázal na to, že na základe výsledkov zisťovacieho konania a doručených stanovísk prvostupňový orgán dospel k rozhodnutiu, že navrhovaná činnosť nebude posudzovaná podľa zákona EIA, pretože jednotlivé dotknuté orgány sa k tejto navrhovanej činnosti vyjadrili buď v tom zmysle, že určili, ktoré z podmienok musí navrhovateľ v ďalšom konaní dodržiavať, resp. boli bez pripomienok.

12. Ďalej uviedol, že zo strany správnych orgánov nedošlo ani k porušeniu Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (Aarhuský dohovor, Oznámenie MZV SR č. 43/2006 Z.z.), keď prvostupňový orgán sprístupnil verejnosti informácie o životnom prostredí, ako aj zámer o navrhovanej činnosti a toto sprístupnenie bolo vykonané spôsobom, ktorý je v dnešnej dobe štandardný, teda tieto doklady boli zverejnené na webovej stránke prvostupňového správneho orgánu.

13. Krajský súd neakceptoval ani námietku, že žalobca nemohol riadne hájiť svoje záujmy a nebolo mu umožnené zúčastniť sa konzultácií počas celého procesu posudzovania vplyvov na životné prostredie v zmysle § 63 zákona EIA. Poukázal na § 64 citovaného zákona, kedy za takéto konzultácie je treba považovať aj samotné ústne prejednanie veci podľa § 21 zákona o správnom konaní. K tomu ďalej uviedol, že takýto postup, kedy je potrebné v danej veci nariadiť ústne pojednávanie je na posúdení správneho orgánu a to v prípade, že si to vyžaduje povaha veci a že si to vyžaduje objasnenie určitých náležitostí, ktoré sú predmetom posudzovacej činnosti, pričom v danom prípade správny orgán nepovažoval za potrebné takéto ústne pojednávanie uskutočniť, pretože vyhodnotil podklady zhromaždené v rámci vykonaného dokazovania za dostatočné a že na základe týchto podkladov bolo možné vydať rozhodnutie v merite veci. Krajský súd v zhode so žalovaným konštatoval, že žalobca ako zainteresovaná verejnosť mohol písomne zaslať stanoviská podľa § 24 ods. 3 zákona EIA.

14. K námietke, že žalobca v odvolaní zadefinoval všetky environmentálne záujmy a naznačil, akým spôsobom ich treba riešiť, krajský súd poukázal na to, že správne orgány sa vysporiadali so všetkými námietkami, ktoré boli predmetom odvolania a nie je pravdou, že žalovaný sa v odvolacom konaní zaoberal len opisom jednotlivých námietok bez toho, že by tieto námietky vyhodnotil. Za zavádzajúce považoval krajský súd tvrdenie žalobcu, že ani jedno z opatrení, ktoré navrhoval nebolo premietnuté do výroku prvostupňového rozhodnutia, pretože z obsahu prvostupňového rozhodnutia je jednoznačne zrejmé, že prvostupňový orgán nariadil ako jednu z podmienok pri spracovaní ďalšieho stupňa dokumentácie stavby a v ďalšom procese konania o povolení činnosti podľa osobitných predpisov - okrem iného - rešpektovať aj pripomienky dotknutej verejnosti a požiadavky zohľadniť v dokumentácii stavby pre územné rozhodnutie a pre povoľovanie činnosti podľa osobitných predpisov. Teda v ďalšom štádiu konania nariadil dôsledne sa zaoberať aj pripomienkami, ktoré sú a boli

podávané zo strany žalobcu ako zainteresovanej verejnosti, a teda nie je pravdou, že by nedošlo k premietnutiu pripomienok do obsahu prvostupňového rozhodnutia.

15. K námietke, že administratívny spis mal prvostupňový orgán k dispozícii v elektronickej podobe a preto mohol žalobcovi zaslať jednotlivé kópie listín, ktoré žiadal, krajský súd uviedol, že je na úvahe správneho orgánu, či takýto postup zvolí a či zašle tieto listiny na žiadosť žalobcu účastníkovi konania. Pokiaľ však zaujme k tejto otázke negatívne stanovisko, nejde o skutočnosť, ktorá by mala za následok nezákonnosť postupu správneho orgánu, pretože žalobca ako účastník konania si mal právo zabezpečiť tieto listiny aj iným spôsobom. Krajský súd ďalej uviedol, že pokiaľ sa žalobca v súvislosti s neposkytnutím spisového materiálu v elektronickej podobe odvolával na Aarhuský dohovor, tak cieľom tohto dohovoru je umožniť účastníkom konania za podmienok určených vnútroštátnym právom prístup k informáciám, avšak nie tým, že na požiadanie žalobcu bude správny orgán sprístupňovať a zasielať spisové materiály účastníkom konania. Uvedený dohovor apeluje na príslušné orgány umožniť účastníkom konania prístup do spisu, čo znamená, že k porušeniu zákona a k porušeniu uvedeného dohovoru by došlo iba v prípade, ak by správny orgán akýmkoľvek spôsobom zamedzil účastníkovi konania prístup k spisu, nahliadnutie, zabezpečenie si fotokópií a pod.

16. Ako nedôvodnú krajský súd vyhodnotil aj námietku, že odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov sú nedostatočné a neobsahujú správnu úvahu, ktorou sa riadili pri ich vydaní. Krajský súd preskúmal dotknuté rozhodnutia a zistil, že tieto spĺňajú náležitosti rozhodnutí v zmysle Správneho poriadku a sú dostatočne odôvodnené a poskytujú dostatočný záver o tom, že v rámci zisťovacieho konania bola navrhovaná činnosť z hľadiska povahy a rozsahu navrhovanej činnosti, miesta jej vykonávania a očakávaných vplyvov na životné prostredie a zdravie obyvateľov, možnosti realizácie opatrení navrhnutých v zámere na odstránenie a zmiernenie nepriaznivých dopadov navrhovanej činnosti na životné prostredie a zdravie obyvateľov dostatočne vyhodnotená správnym orgánom a že táto navrhovaná činnosť nemá negatívny vplyv na životné prostredie v danej lokalite.

17. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 168 SSP, keď žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Ďalšiemu účastníkovi konania nepriznal trovy konania z dôvodu, že ďalší účastník, resp. jeho právny zástupca tieto trovy nežiadal priznať.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

15. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej ako „sťažovateľ“) z dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP kasačnú sťažnosť a navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

16. K § 440 ods. 1 písm. f) SSP namietal, že v priebehu konania sa domáhal žiadosťou, aby krajský súd vyslovil svoje predbežné právne posúdenie na predmet sporu, čoho sa domáhal aj počas ústneho pojednávania, pričom krajský súd uvedené neakceptoval s odôvodnením, že nejde o civilný proces. Ďalej namietal, že krajský súd nepredložil prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru EÚ napriek tomu, že prieskum rozhodnutia vydaného podľa zákona EIA má európsky rozmer. Namietal, že záujmy navrhovateľov, t.j. podnikateľské záujmy vyplývajúce z predkladaných zámerov boli rozhodovaním správnych orgánov a súdov de facto uprednostňované pred verejnými záujmami životného prostredia a participácie verejnosti.

17. V rámci argumentácie k namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu poukázal sťažovateľ na svoju činnosť a ciele ako ekologickej organizácie, na všeobecné východiská vo vzťahu k činnosti ekologických organizácií v rámci ochrany životného prostredia, ďalej na odbornú literatúru vo vzťahu k zneužitiu práva, súčasne poukázal na judikatúru, ktorá sa venovala postaveniu a činnosti ekologických spolkov. Poukázal na práva garantované Aarhuským dohovorom. S poukazom na tieto všeobecné východiská namietal, že správne orgány a správne súdy postavenie a oprávnenie občianskych združení hrubo porušujú a podľa jeho názoru o tom svedčí aj bod 62 napadnutého rozsudku krajského súdu, kde tento konštatoval, že činnosť sťažovateľa môže byť posudzovaná na

hranici toho, že zo strany sťažovateľa sa jedná o účelové konanie, ktorého cieľom nie je poukazovať na negatívne vplyvy na životné prostredie. Podľa sťažovateľa uvedené predstavuje nesprávnu aplikáciu práva, nerešpektujúcu prezumpciu ekospolkov ako občianskych združení konajúcich vo verejnom záujme. Uviedol, že štát by mal pri správnej aplikácii čl. 3 Aarhuského dohovoru uľahčovať občianskym združeniam činnosť a v skutočnosti vláda prezentuje sťažovateľa a jeho činnosť ako vydieranie, čím obracia význam občianskych združení a sabotuje účel a cieľ zákona EIA. Namietal, že v dôsledku diskreditačnej kampane sú správne orgány pri aplikácii práva navádzané k takej aplikácii, ktorá efektívne neutralizuje činnosti občianskych združení ako advokátov životného prostredia. Ďalej poukázal na trestné oznámenie podané voči predsedovi sťažovateľa, ktorého predmetom je podľa sťažovateľa jeho činnosť a nie konkrétna vedomosť o spáchaní trestného činu, čo je v prísnom rozpore s čl. 3 ods. 8 Aarhuského dohovoru. Nesprávnym výkladom správnych orgánov aj krajského súdu je podľa sťažovateľa prezumovaná nadradenosť štátnych orgánov, pričom sťažovateľ nepovažuje skutočnosť, že rozhodnutie vydal správny orgán za garanciu správnosti rozhodnutia.

18. Sťažovateľ uviedol, že zmiernujúce a preventívne environmentálne opatrenia majú byť súčasťou výrokovej časti a teda musia byť určité, zrozumiteľné, preskúmateľné a vykonateľné a v tejto súvislosti namietal, že prvostupňové rozhodnutie uvedené nespĺňa. S poukazom na bod 59 napadnutého rozsudku a záver krajského súdu, že boli dodržané jeho práva a zároveň zákon namietal, že zo všeobecných podmienok vôbec nie je zrejmé, aká časť životného prostredia je jednotlivými opatreniami chránená a v akom rozsahu. S poukazom na § 29 ods. 13 zákona EIA namietal, že výrok priamo neobsahuje konkrétne podmienky, ktoré eliminujú alebo zmiernujú vplyv na životné prostredie, pričom pripomienky, ktoré sťažovateľ využíva - napr. zelená strecha alebo dažďová záhrada sú prvkami tzv. zelenej infraštruktúry, ktorú definuje zákon č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny. Namietal, že je povinnosťou správnych orgánov rozhodnúť o zmiernujúcich opatreniach spolu s povinnosťou vyhodnotiť opodstatnenosť ich návrhov a správne orgány ani krajský súd takto nepostupovali. Súčasne namietal nesprávnu aplikáciu zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny tým, že správne orgány určili nedostatočné podmienky na zmiernenie dopadov na životné prostredie. Ďalej namietal, že správne orgány sa domnievali, že sa majú riadiť výlučne stavebným zákonom (50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon)), ale mali sa riadiť aj zákonom č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny, pričom za nesprávny možno považovať predpoklad žalovaného, že tento zákon chráni len chránené územia. Poukázal na to, že subsidiárne sa citovaný zákon zaoberá aj výrubom drevín a ochranou krajiny všeobecne.

19. Ďalej namietal voči záveru krajského súdu, že pripomienky sťažovateľa sú všeobecné, nekonkrétne a nereagujú na špecifiká jednotlivých zámerov. K tomu uviedol, že ekologické spolky nemajú nárok na konkrétne opatrenia a podmienky ich odôvodneného stanoviska a poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžo/21/2012.

20. S poukazom na body 65 a 66 napadnutého rozsudku krajského súdu týkajúcich sa zverejnenia zámeru na webovej stránke prvostupňového orgánu namietal, že krajský súd vychádzal z oprávnení sťažovateľa vyplývajúcich zo slovenského právneho poriadku vo vzťahu k právu na nahliadnutie do spisu, avšak mal zohľadniť čl. 4 ods. 1 a 2 Aarhuského dohovoru, z ktorého sťažovateľovi vyplýva právo na poskytnutie podkladov z konania bez toho, aby musel byť preukázaný právny záujem. Uviedol, že správne orgány tvrdili, že nepreukázal záujem o životné prostredie a konkrétny zámer tým, že nebol nazrieť do spisu, čo považuje za rozporné s eurokonformným výkladom. Podľa sťažovateľa ide o vytváranie prekážok verejnosti pri účasti na povoľovacích procesoch v rozpore s čl. 3 ods. 8 Aarhuského dohovoru.

21. Ďalej namietal, že obmedzenie práva na nazeranie do spisov výlučne spôsobom nazretia do spisu je ústavne neudržateľný. V tejto súvislosti bolo podstatou jeho námietky, že prvostupňový orgán hoci mal administratívny spis k dispozícii v elektronickej podobe nezaslal sťažovateľovi jednotlivé kópie listov.

22. Nestotožnil sa so záverom krajského súdu v bode 74 napadnutého rozsudku týkajúceho sa realizácie konzultácií, pričom uviedol, že inštitút konzultácií nemožno stotožňovať s pojednávaním,

ktorého prípadné nariadenie je na úvahe príslušného správneho orgánu. V tejto súvislosti za nesprávnu aplikáciu práva považoval argumentáciu § 21 Správneho poriadku, v zmysle ktorej si podstata veci podľa názoru správnych orgánov nevyžadovala nariadenie ústneho pojednávania. Poukázal na § 63 ods. 2 písm. c/ a d/ zákona EIA a uviedol, že obsahom konzultácie je aj vzájomné oboznámenie sa so stanoviskami a doplnenie alebo upresnenie navrhovaných opatrení. Podľa sťažovateľa navrhovateľ aj správne orgány vo vzťahu ku konzultáciám nesprávne aplikujú zásadu o subsidiarite Správneho poriadku, pretože zákon EIA upravuje vec odlišne.

23. Ďalej sťažovateľ namietal, že krajský súd pristupoval k rozhodovaniu prísne formalisticky a nesprávne svojou činnosťou nepochopiteľne prisvedčil šikanóznemu výkladu práva zo strany správnych orgánov. Súčasne namietal, že správne orgány sa nedostatočne vysporiadali so všetkými pripomienkami, ktoré vzniesol. Uviedol, že v námietkach identifikoval možný dosah zmien na životné prostredie a požadoval doplnenie dokumentácie pre účely ochrany životného prostredia. Žalovaný sa podľa sťažovateľa nevysporiadal s jednotlivými bodmi v jeho stanovisku, pričom má povinnosť vysporiadať sa s každým argumentom. Poukázal na to, že ak sa účastník dovoľáva ochrany základného ľudského práva garantovaného Ústavou Slovenskej republiky alebo Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, súd a štátne orgány sa musia podrobne zaoberať argumentmi, ktoré účastník uvádza a uvedené zohľadniť v odôvodnení.

24. Sťažovateľ navrhol iniciovanie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom podľa čl. 267 ZFEÚ vo vzťahu k otázke, či je aplikácia práva v oblasti vplyvov na životné prostredie v súlade so zakladajúcimi zmluvami.

25. Žalovaný a ani ďalší účastník konania sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadrili.

III.

Konanie na kasačnom súde

26. Prejednávaná vec bola dňa 10.11.2021 predložená Najvyššiemu správne súdu Slovenskej republiky ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie podľa právnej úpravy účinnej k danému dňu. Na Najvyššom správnom súde Slovenskej republiky bola vec náhodným výberom pridelená na rozhodnutie senátu 4S sp. zn. 4Svk/16/2021, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

27. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 11 písm. h/ SSP) po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP) a má predpísané náležitosti (§ 57 SSP a § 445 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 453 ods. 1 a 2 SSP. Kasačnú sťažnosť prejednal postupom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky <<http://www.nssud.sk>> (§ 137 ods. 2 a 3 SSP). Kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP zamietol ako nedôvodnú.

28. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/30/2020-125 zo dňa 6. mája 2021, ktorý žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: OU-TT-OOP3-2020/012716-003 zo dňa 07.02.2020 zamietol.

29. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že napadnutým rozhodnutím číslo: OU-TT-OOP3-2020/012716-003 zo dňa 07.02.2020 žalovaný ako druhostupňový správny orgán zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného úradu Dunajská Streda, odboru starostlivosti o životné prostredie číslo: OU-DS-OSZP-2019/016750-18 zo dňa 23.09.2019, ktorým tento rozhodol podľa § 29 ods. 2 zákona č. 24/2006 Z. z. a podľa § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - na základe zámeru „IBV Horná Potôň Átrium“, ktorý predložil ďalší účastník konania ako navrhovateľ a po vykonaní zisťovacieho konania podľa § 29

zákona č. 24/2006 Z.z., že navrhovaná činnosť uložená v predloženom zámere „IBV Horná Potôň Átrium“ sa nebude posudzovať podľa zákona č. 24/2006 Z. z.. Pre uvedenú činnosť je možné požiadať o povolenie podľa osobitných predpisov. Pri spracovaní ďalšieho stupňa dokumentácie stavby a v ďalšom procese jej konania po povolení činnosti podľa osobitných predpisov je nevyhnutné zo strany navrhovateľa rešpektovať nasledovné podmienky:

- navrhovaná činnosť musí byť v súlade s územným plánom obce,
- rešpektovať podmienky určené Okresným úradom Dunajská Streda, odbor starostlivosti o životné prostredie a Ministerstvom dopravy a výstavby SR,
- pri projekčnej príprave, pri realizácii aj počas výstavby predmetného zámeru musia byť dodržané platné predpisy na ochranu zdravia,
- dotknutá verejnosť uvedená v § 24 zákona č. 24/2006 Z. z. disponuje právami definovanými v súlade s § 24 ods. 2 zákona č. 24/2006 Z. z.,
- podrobne sa zaoberať pripomienkami dotknutej verejnosti a požiadavky zohľadniť v dokumentácii stavby pre územné konanie a pri povoľovaní činnosti podľa osobitných predpisov.

30. Prvostupňový správny orgán svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že Okresný úrad Dunajská Streda, odbor starostlivosti o životné prostredie, v rámci zisťovacieho konania posúdil navrhovanú činnosť z hľadiska povahy a rozsahu navrhovanej činnosti, miesta vykonania navrhovanej činnosti, významu očakávaných vplyvov na životné prostredie a zdravie obyvateľov, možnosti realizácie opatrení navrhnutých v zámere na odstránenie a zmiernenie nepriaznivých dopadov navrhovanej činnosti na životné prostredie a zdravie obyvateľov, pričom zobral do úvahy súčasný stav životného prostredia v dotknutom území a skutočnosť, že navrhovaná činnosť nezasahuje do chránených území Európskeho významu Natura 2000. Pri svojom rozhodovaní prihliadol aj na stanoviská rezortných orgánov povoľujúceho orgánu dotknutých orgánov a dotknutej obce.

31. Proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím tak, že potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného úradu Dunajská Streda, odboru starostlivosti o životné prostredie.

IV.

Súvisiaca právna úprava, právne názory kasačného súdu

32. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

33. Podľa § 23 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok)

(1) Účastníci konania a ich zástupcovia a zúčastnené osoby majú právo nazerať do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní alebo dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom.

(2) Správny orgán môže povoliť nazrieť do spisov a urobiť si výpis, odpis, môže poskytnúť kópiu spisov alebo môže poskytnúť informáciu zo spisov iným spôsobom aj iným osobám, pokiaľ preukážu odôvodnenosť svojej požiadavky. Správny orgán je povinný umožniť nazerať do spisov verejnému ochrancovi práv, komisárovi pre deti a komisárovi pre osoby so zdravotným postihnutím v súvislosti s výkonom ich pôsobnosti.

(3) Správny orgán je povinný urobiť opatrenie, aby sa postupom podľa odsekov 1 a 2 nesprístupnila utajovaná skutočnosť, bankové tajomstvo, daňové tajomstvo, obchodné tajomstvo alebo neporušila zákonom uložená alebo uznaná povinnosť mlčanlivosti.

(4) Správny orgán poskytuje kópie spisov za úhradu materiálnych nákladov spojených so zhotovením kópií, zadovážením technických nosičov a s ich odoslaním.

34. Podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku, ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť počas uloženia na pošte, písomnosť sa považuje za doručенú dňom vrátenia nedoručenej zásielky správne mu orgánu, aj keď sa adresát o tom nedozvedel.

35. Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku, správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

36. Podľa § 29 ods. 2 zákona EIA, príslušný orgán na základe zámeru alebo oznámenia o zmene navrhovanej činnosti vykoná zisťovacie konanie o posudzovaní navrhovanej činnosti k zámeru alebo k oznámeniu o zmene navrhovanej činnosti a rozhodne, či sa predmet zisťovacieho konania bude posudzovať podľa tohto zákona.

37. Podľa § 63 zákona EIA

(1) Príslušný orgán pri posudzovaní vplyvov strategických dokumentov alebo navrhovaných činností alebo ich zmien zabezpečí vykonanie konzultácií s povolujuúcim orgánom alebo schvalujuúcim orgánom, rezortným orgánom, dotknutým orgánom, dotknutou obcou a dotknutou verejnosťou, ktorá má možnosť zúčastniť sa konzultácií počas celého procesu posudzovania vplyvov.

(2) Obsahom konzultácií medzi navrhovateľom, obstarávateľom a ostatnými subjektmi procesu posudzovania vrátane verejnosti môžu byť najmä

- a) doplňujúce informácie o strategickom dokumente a navrhovanej činnosti,
- b) informácie o možných vplyvoch strategického dokumentu a navrhovanej činnosti na životné prostredie vrátane zdravia,
- c) vzájomné oboznámenie sa so stanoviskami,
- d) doplnenie alebo upresnenie navrhovaných opatrení,
- e) obsah a rozsah poprojektovej analýzy.

(3) Príslušný orgán uvedie výsledky konzultácií v odôvodnení rozhodnutia zo zisťovacieho konania podľa § 7 a 29 a v záverečnom stanovisku podľa § 14 a 37.

38. Podľa § 64 zákona EIA

Na konania podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem

- a) konania podľa druhej a štvrtej časti zákona,
- b) osobitosti konania podľa § 20 ods. 1 a 3,
- c) upustenia od variantného riešenia podľa § 22 ods. 6,
- d) určenia obcí, v ktorých bude zámer k nahliadnutiu podľa § 23 ods. 2,
- e) určenia rozsahu hodnotenia a harmonogramu podľa § 30,
- f) konfliktu záujmov podľa § 63a.

39. Podľa § 23 ods. 4 zákona EIA

(4) Rezortný orgán, povolujuúci orgán, dotknutý orgán a dotknutá obec doručia písomné stanoviská k zámeru príslušnému orgánu do 21 dní od jeho doručenia; ak sa nedoručí písomné stanovisko v uvedenej lehote, stanovisko sa považuje za súhlasné. Verejnosť môže doručiť svoje písomné stanovisko k zámeru príslušnému orgánu do 21 dní od zverejnenia zámeru na webovom sídle ministerstva alebo od zverejnenia oznámenia podľa odseku 3; písomné stanovisko sa považuje za doručené, aj keď je doručené v stanovenej lehote prostredníctvom dotknutej obce.

40. Podľa ustanovenia § 464 ods. 1 SSP, ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie.

41. Kasačný súd uvádza, že v obdobnej veci totožného sťažovateľa rozhodoval kasačný súd rozsudkom sp. zn. 5Svk/8/2021 zo dňa 29. novembra 2022, ktorým kasačný súd kasačnú sťažnosť

sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol. Keďže sa kasačný súd stotožnil s právnym posúdením v danej veci a zároveň išlo o obdobnú vec s totožnými žalobnými dôvodmi a kasačnými námietkami (pozn.: predmetom konania bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým ten rozhodol, že navrhovaná činnosť uvedená v zámere „Zberný dvor Blatná na Ostrove“ sa nebude posudzovať podľa zákona EIA), poukazuje v súlade s § 464 ods. 1 SSP na toto rozhodnutie, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že:

30. Kasačný súd po oboznámení sa s obsahom kasačnej sťažnosti uvádza, že z hľadiska relevantných a dostatočne konkretizovaných námietok sťažovateľ v zásade namieta nasledovné tri okruhy (sťažnostné body):

- neakceptovanie jeho žiadosti, aby krajský súd vyslovil svoje predbežné právne posúdenie na predmet sporu,
- porušenie práva na prístup k informáciám o životnom prostredí v dôsledku neposkytnutia kópií listín z administratívneho spisu, a
- neuskutočnenie konzultácií majúce za následok porušenie práva účasti verejnosti na rozhodovaniach o vymedzených činnostiach.

31. Pokiaľ ide o otázku neakceptovania žiadosti sťažovateľa ohľadom vyslovenia predbežného právneho posúdenia na predmet sporu kasačný súd konštatuje, že predbežné právne posúdenie sporu je súčasťou predbežného prejednávania sporu v zmysle § 168 a nasl. zák.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok. V zmysle § 25 SSP prvej vety, ak tento zákon neustanovuje inak, použijú sa na konanie pred správnym súdom primerane ustanovenia prvej a druhej časti Civilného sporového poriadku okrem ustanovení o intervencii. V tejto súvislosti a vychádzajúc z citovaného kasačný súd upozorňuje sťažovateľa, že zákon určuje inak, keďže komplexne upravuje konanie o správnej žalobe, o akú ide vo veci samej v ust. § 177 a nasl. SSP, pričom nárok účastníkov na nariadenie predbežného prejednávania sporu, ktoré v sebe subsumuje aj predbežné právne posúdenie sporu sa v tejto časti nenachádza. Nemožno preto akceptovať námietku sťažovateľa, že neakceptovaním žiadosti o predbežné právne posúdenie veci by krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Kasačný súd neakceptoval námietku sťažovateľa ohľadom porušenia práva na prístup k informáciám o životnom prostredí v dôsledku neposkytnutia kópií listín z administratívneho spisu. Vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu kasačný súd konštatuje, že v tomto sa nenachádza žiadosť sťažovateľa, ktorej predmetom by bola výslovná požiadavka zaslania kópií jednotlivých konkrétnych listín resp. podkladov. Kasačný súd mal za preukázané, že v tomto prípade bolo listom čj. OU-DS OSZP- 2019/016145-18 z 27.septembra 2019 oznámené účastníkom konania, že v zmysle § 33 ods. 2 zákona o správnom konaní majú možnosť pred vydaním rozhodnutia vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia, a to do 5 dní od doručenia oznámenia, pričom súčasne boli upozornení, že do spisu možno nahliadnuť (robiť, z neho kópie, odpisy a výpisy) na Okresnom úrade Dunajská Streda, odbore starostlivosti o životné prostredie u pracovníka, ktorý podanie vybavuje, a to v stránkové dni. V zmysle § 23 správneho poriadku právo nazerat' do spisov je procesným prejavom práva dotknutej osoby na prístup k informáciám v správnom konaní, a to k informáciám, ktoré by mal spis - vzhľadom na svoj účel - obsahovať. Je pravdou, že § 23 ods. 1 správneho poriadku predpokladá, že pri nahliadaní sú účastníci konania, ich zástupcovia a zúčastnené osoby oprávnení okrem nazerania do spisov, aj na robenie si výpisov, odpisov a taktiež sú oprávnení dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní alebo dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom. Z normatívneho textu je však zrejmé, že predpokladom pre uplatnenie si práva dostať kópie je využitie samotného oprávnenia nahliadnuť do spisu, čo sťažovateľ nevyužil a keďže ani iným podaním výslovne nepožiadaval o vyhotovenie kópií, tak je potrebné konštatovať, že práva sťažovateľa neboli v tomto smere upreté. Správne orgány nie sú spôsobilé proaktívne z vlastnej iniciatívy zabezpečiť kópie, pokiaľ o to samotný účastník výslovne nepožiadava. Okrem uvedeného kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že zámer o navrhovanej činnosti bol v súlade s jednotlivými ustanoveniami zákona EIA zverejnený a verejnosti dostupný na webovom sídle Ministerstva životného prostredia SR a tiež aj prostredníctvom zverejnenia dotknutou obcou Veľké Blatná na Ostrove, nemožno tak konštatovať, že by bolo v tejto súvislosti obmedzené alebo porušené právo sťažovateľa ako verejnosti na informácie o životnom prostredí.

33. Pokiaľ sťažovateľ vo vzťahu k uvedenému argumentoval porušením čl. 4 ods. 1 a 2 Aarhuského dohovoru tento síce počíta aj s poskytnutím kópií dokumentácie, avšak to taktiež za predpokladu, že forma kópií bola požadovaná. Zo spisového materiálu však nevyplývalo, že by sťažovateľ v niektorom z jeho podaní výslovne žiadal poskytnutie kópie spisového materiálu. Cit. ustanovenia Aarhuského dohovoru teda taktiež nepredpokladajú proaktívne automatické zasielanie kópií dokumentácie.

34. Pokiaľ ide o neuskutočnenie konzultácií majúce za následok porušenie práva účasti verejnosti na rozhodovaniach o vymedzených činnostiach, kasačný súd v zhode s krajským súdom ako aj žalovaným uvádza, že konzultácie podľa § 63 zákona EIA sú vykonávané v súlade s § 64 cit. zákona ako ústne pojednávanie podľa § 21 správneho poriadku. Vychádzajúc z § 21 správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak si to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. V tomto prípade prvostupňový správny orgán v konaní o posudzovaní vplyvov zámeru navrhovanej činnosti „Zberný dvor Blatná na Ostrove“ nenariadil ústne pojednávanie, pretože si to nevyžadovala povaha veci a v uvedenom konaní bolo verejnosti umožnené vykonať písomné konzultácie prostredníctvom zaslania odôvodneného písomného stanoviska podľa § 24 ods. 3 zákona EIA. Z obsahu § 63 zákona EIA nevyplýva, že by konzultácie za každých okolností museli byť realizované vyslovene ústnou formou. V nadväznosti na uvedené kasačný súd s poukazom na § 64 zákona EIA upresňuje, že z cit. ustanovenia vyplýva, že vo vzťahu k realizácii konzultácií nie je vylúčená pôsobnosť správneho poriadku, teda ani ust. § 21 o nariadení ústneho pojednávania. Toto ustanovenie ponecháva na posúdení správneho orgánu, aby ho nariadil, ak to povaha veci vyžaduje. V posudzovanom prípade kasačný súd konštatuje, že v nenariadení ústnej formy konzultácií nevzhladol porušenie zákona o EIA ani správneho poriadku a sťažovateľ ani neprezentoval argumentáciu, ako by toto namietané porušenie zákona malo viesť k porušeniu práva na spravodlivý proces v miere, ako to vyžaduje kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP.

35. Okrem uvedeného kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že samotný čl. 6 ods. 7 Aarhuského dohovoru predpokladá, že účasť verejnosti na rozhodovaniach o vymedzených činnostiach môže byť realizovaná nie len výlučne formou ústnou (ústne konzultácie), ale aj formou písomnou, kedy výslovne ustanovuje, že: „Spôsoby účasti verejnosti umožnia verejnosti predložiť písomné alebo v prípade potreby na verejnom prerokovaní alebo preskúmaní so žiadateľom akékoľvek pripomienky, informácie, analýzy alebo názory, ktoré považuje za dôležité vo vzťahu k navrhovanej činnosti.“. Vzhľadom na uvedené a vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ ako zainteresovaná verejnosť mohol písomne zaslať stanoviská podľa § 24 ods. 3 zákona EIA a tieto stanoviská by boli konzultované resp. k týmto stanoviskám by bolo zaslané vyjadrenie dotknutého orgánu resp. prvostupňového orgánu nemožno sa stotožniť s námietkou sťažovateľa, že došlo k porušeniu práva účasti verejnosti na rozhodovaniach o vymedzených činnostiach.

36. Kasačný súd po vyhodnotení závažnosti kasačných dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto kasačný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal všetkými relevantnými námietkami, preskúmal zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného a svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodnil, pričom neponechal otvorenú žiadnu spornú otázku, ktorej riešenie by bolo relevantné pre posúdenie prejednávanej veci. Kasačný súd preto v nadväznosti na uvedené konštatuje, že námietky sťažovateľa obsiahnuté v kasačnej sťažnosti neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, ani rozhodnutí správnych orgánov a preto tieto vyhodnotil ako nedôvodné. Vzhľadom na vyššie uvedené tak kasačnú sťažnosť zamietá ako nedôvodnú podľa § 461 SSP.

42. V súvislosti s návrhom sťažovateľa na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (k tomu pozri aj bod 24 tohto odôvodnenia), kasačný senát odkazuje postupom podľa § 464 ods. 1 SSP na bod 37 rozhodnutia iného senátu kasačného súdu vo veci sp. zn. 5Svk/8/2021 zo dňa 29. novembra 2022, z ktorého - okrem iných - vyplýva: „37. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky kasačný súd konštatuje, že vzhľadom na jeho postavenie - ako vnútroštátneho súdneho orgánu, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok, mu z čl. 267 ods. 3

Zmluvy o fungovaní EÚ vyplýva povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku, ktorej zodpovedanie by bolo nevyhnutné pre jeho rozhodnutie vo veci. Nie je pritom viazaný návrhmi účastníkov konania. V posudzovanej veci kasačný súd konštatuje, že sám nevhliadol potrebu predloženia prejudiciálnej otázky. Zo strany sťažovateľa navrhovaná prejudiciálna otázka bola nekonkrétne, sťažovateľ nevysvetlil, ktoré konkrétne normy európskeho práva majú byť objasnené a aplikované v danej veci. [...]“.

43. Najvyšší správny súd v uvedenom kontexte dopĺňa, že hoci sťažovateľ v kasačnej sťažnosti výslovne neformuloval požiadavku na prerušenie kasačného konania, jeho návrh na predloženie prejudiciálnej otázky senát kasačného súdu vyhodnotil ako žiadosť o takýto procesný postup, keďže v prípade vyhovenia tejto žiadosti by sa kasačné konanie prerušovalo (k tomu porovnaj § 100 písm. c) SSP). Posudzujúc predmetnú časť kasačnej sťažnosti materiálne, potom kasačný súd dospel k záveru, že sa jedná o procesný návrh sťažovateľa, s ktorým je potrebné sa vysporiadať aj vo výroku rozhodnutia súdu. Práve z dôvodov uvedených aj v bode 37 citovaného (skoršieho) rozhodnutia kasačného súdu však kasačný senát rozhodujúci v tejto veci - a berúc do úvahy okolnosti veci (pozri vyššie) - dospel k záveru, že nie je daný dôvod na iniciovanie konania pred Súdny dvorom Európskej únie - ako o to žiada sťažovateľ - a preto výrokom I. tohto rozsudku návrh sťažovateľa na prerušenie konania na základe ním formulovanej požiadavky na začatie prejudiciálneho konania - zamietol.

44. O náhrade trov kasačného konania rozhodol tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu podľa § 167 v spojení s § 467 ods. 1 SSP nepriznal a žalovanému ich náhrada nevyplýva zo zákona. Kasačný súd nepriznal trovy konania ani ďalšiemu účastníkovi konania, keďže mu súdom neboli uložené žiadne povinnosti a súd ani nevhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by mu mali byť trovy konania v zmysle § 169 SSP priznané.

45. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s ust. § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.